

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Michaely Bejčkové a Ladislava Derky v právní věci žalobkyně: **SYNOT TIP, a. s.**, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště, zast. JUDr. Barborou Šnáblovou, advokátkou se sídlem Šítkova 233/1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, proti rozhodnutí ministra financí ze dne 15. 1. 2014, čj. MF-83185/2013/34-RK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2017, čj. 8 Af 11/2014-158,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2013 zrušil žalovaný pět rozhodnutí z let 2007–2009, jimiž žalobkyni povolil provozování loterie nebo jiné podobné hry (konkrétně interaktivních videoloterních terminálů, IVT) na adresách Jakuba Obrovského a Kubíčkova v Brně–Bystrci, a to pro rozpor s obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna č. 18/2011. Postupoval při tom podle § 43 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“). Rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl ministr financí dne 15. 1. 2014.

[2] Žalobu, kterou žalobkyně napadla rozhodnutí o rozkladu, zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 10. 2017. Městský soud se inspiroval mnoha předešlými svými rozhodnutími v obdobných věcech a zopakoval, že v této věci není dán unijní prvek, a nelze tedy uvažovat o porušení volného pohybu služeb či svobody usazování; právo EU se tu neuplatní. Městský soud neshledal ani důvod k položení předběžných otázek Soudnímu dvoru EU. Odkázal na rozsudky Soudního dvora EU ve věcech C-470/11, *SIA Garkalns Rīgas dome,* a C-98/14, *Berlington Hungary*, podle nichž přísluší vnitrostátním soudům, aby posoudily soulad právní úpravy hazardních her s požadavky rovného zacházení, právní jistoty, nediskriminace a podobně. Žalovaný se podle městského soudu nedopustil procesních vad při zahájení řízení a při výzvě k seznámení s podklady rozhodnutí a i jeho hmotněprávní úvahy jsou správné a souladné s náhledem NSS a Ústavního soudu, které se stejnou problematikou opakovaně zabývaly a neshledaly nepřípustnou retroaktivitu ani porušení právní jistoty.

[3] Obecně závazná vyhláška statutárního města Brna č. 18/2011 není podle městského soudu diskriminační; město v řízení před soudem dostatečně obhájilo, proč přistoupilo k regulaci právě v tomto rozsahu. Vyšlo z návrhů jednotlivých městských částí, které pak zapracovalo do vyhlášky. Podle městského soudu není diskriminační samotný fakt, že jednotlivé městské části přistupují k hazardu rozdílně. Navíc v Brně–Bystrci byla regulace pouze věcně (nikoli místně) rozšířena, neboť již dříve zde byl zakázán provoz výherních hracích přístrojů; nový zákaz zde byl navíc zaveden plošně (na celém území městské části). Město zdůvodnilo i to, proč reguluje jen určité druhy loterií a podobných her, a ani v tomto věcném hledisku není jeho přístup diskriminační.

II. Kasační stížnost žalobkyně, vyjádření žalovaného a další podání

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost pro nepřezkoumatelnost a také pro nesprávné posouzení právní otázky.

[5] Městský soud podle ní pochybil při hodnocení procesní námitky tím, že bagatelizoval zákonné požadavky na formálně správný postup orgánu ve správním řízení. Nesprávně hodnotil i přítomnost unijního prvku v této věci, na niž stěžovatelka od počátku poukazovala: software totiž pochází od švédského dodavatele a provozovny navštěvují i příslušníci jiných států EU. Uplatní se zde rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-98/14, *Berlington Hungary* – i zde šlo o zahraniční klientelu, která na dovolené v Maďarsku využívala služeb maďarské společnosti. Především pak stěžovatelka namítá, že soud nezvážil individuální okolnosti případu při posouzení aplikovatelnosti obecně závazné vyhlášky. Jednak se nevypořádal s námitkou diskriminace týkající se rozdílného režimu pro výherní hrací přístroje (těm přechodné ustanovení umožnilo provoz až do doby stanovené vydaným povolením) a pro IVT provozované stěžovatelkou. Jednak se nezabýval konkrétními důvody, které vedly město k určení lokalit vhodných a nevhodných pro provoz IVT. Ač bylo město v řízení před soudem vyzváno ke sdělení těchto důvodů, omezilo se na obecné floskule o různém přístupu různých městských částí, s nimiž se městský soud spokojil (na rozdíl od věci 10 Af 82/2014, v níž naopak takové konkrétní a racionální důvody neshledal a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil).

pokračování

Stěžovatelka nepovažuje za dostatečný důvod ani to, že na adresách Jakuba Obrovského a Kubíčkova byl již dříve zakázán provoz výherních hracích přístrojů.

[6] Žalovaný má za to, že kasační stížnost by měla být zamítnuta. Zdůraznil, že mu nepřísluší zkoumat zákonnost obecně závazných vyhlášek ani jejich přechodných ustanovení a že je povinen podle nich bez výhrad postupovat, jinak by porušoval ústavně zaručené právo obcí na územní samosprávu. Rovněž tak mu nepřísluší posuzovat případný rozpor zákona o loteriích s právem EU a sluší se podotknout, že ani české soudy, které tuto pravomoc mají, dosud takový rozpor neshledaly. Rozsudek ve věci 10 Af 82/2014, jehož se stěžovatel dovolává, byl vydán ve skutkově odlišné situaci, a městský soud se jím navíc odchýlil od rozhodovací praxe NSS i Ústavního soudu.

[7] Strany si poté ještě vyměnily další podání, v nichž setrvaly na svých postojích.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích zruší orgán, který loterii povolil, udělené povolení, jestliže mj. nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii povolit.

[10] Žalovaný začal toto ustanovení široce využívat počínaje rokem 2011 zejména na základě několika nálezů Ústavního soudu, které postavily zájem obcí na ochraně jejich veřejného pořádku nad legitimní očekávání provozovatelů výherních hracích přístrojů a IVT. K postupu podle § 43 odst. 1 zákona o loteriích vedly žalovaného nově vydávané obecně závazné vyhlášky o regulaci provozu loterií a jiných podobných her, které nově zakazovaly provozovat různé druhy hracích přístrojů i tam, kde dosud nevypršela platnost dříve vydaných povolení.

[11] Četnými spory provozovatelů hracích přístrojů se žalovaným se již mnohokrát zabýval nejen Městský soud v Praze, ale i Nejvyšší správní soud. Stěžovatelka nepřináší ve své kasační stížnosti v zásadě nic nového; NSS bude proto při odpovědi na její námitky vycházet z dosavadní judikatury.

III.A Procesní postup

[12] K námitce poukazující na nesprávný procesní postup žalovaného se soud vyjádřil mj. v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, čj. 1 As 297/2015-77. Není zřejmé, proč stěžovatelka uvádí na svou podporu rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, který jí ve skutečnosti nijak neprospívá. Podle tohoto rozsudku není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhovat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu

s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit.

[13] V citovaném rozhodnutí soud výslovně odlišil svůj dřívější rozsudek ze dne 17. 12. 2003, čj. 5 A 152/2002–41, jehož se stěžovatelka rovněž dovolávala. Ve věci z roku 2009 nenastala situace, kdy by správní orgán poučoval účastníka o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ještě před jejich shromážděním. V době zahájení totiž již byly shromážděny všechny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí (obecně závazná vyhlášky a nález Ústavního soudu), a stěžovatelce tak nebyla upřena možnost se k jakémukoliv důkazu vyjádřit.

[14] Ve shodě s městským soudem nepokládá NSS za zkrácení práva na spravedlivý proces skutečnost, že oznámení o zahájení řízení, které bylo současně i výzvou k reakci na podklady rozhodnutí, nebylo vyhotoveno ve formě usnesení. Jde sice o procesní vadu, tato vada však neměla vliv na zákonnost posléze vydaného rozhodnutí. Ostatně stěžovatelka neuvádí – kromě poukazu na obecně platné, zde ovšem nepřiléhavé zásady pro styk veřejné moci s jednotlivcem - jak konkrétně ji toto pochybení žalovaného zasáhlo.

III.B Unijní prvek

[15] Stěžovatelka dále setrvala na tom, že v její věci byl dán unijní prvek; poukazovala především na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-98/14, *Berlington Hungary*. Závěry tohoto rozsudku platí podle stěžovatelky vždy, když část klientely užívající služby provozovatelů loterií tvoří občané z jiných členských států EU.

[16] NSS se k této otázce opakovaně vyjádřil, a to např. v rozsudcích ze dne 24. 2. 2015, čj. 6 As 285/2014-32 (body 40 a 41), ze dne 22. 7. 2015, čj. 10 As 62/2015-172 (body 12–21), a ze dne 20. 1. 2016, čj. 1 As 297/2015-77 (body 28–30). Dovolávat se základních zásad práva EU (jako jsou svoboda usazování či volný pohyb služeb podle čl. 49 a čl. 56 Smlouvy o fungování EU) bude podle těchto rozsudků zásadně namístě tam, kde příslušník jednoho členského státu uplatňuje svou svobodu usazování na území druhého členského státu. Není zcela vyloučeno, aby i vnitrostátní právní úprava spadala do působnosti ustanovení, která se týkají základních svobod zaručených právem EU; podle rozsudku ve věci *Berlington Hungary* to ale bude platit zpravidla pouze v rozsahu, v němž se vnitrostátní právní úprava použije na *situace mající souvislost s obchodem mezi členskými státy*.

[17] Soud trvá na tom, že v nynější věci neposuzují správní soudy žádné otázky méně příznivého zacházení s vlastními státními příslušníky oproti regulaci cizozemských příslušníků. Stejně tak předmětem tohoto řízení vůbec není zájem cizozemských provozovatelů vstoupit na český herní trh: je jím zrušení dříve vydaného povolení k provozu hracích přístrojů stěžovatelky jako české obchodní společnosti, kterým byla zkrácena původně povolená doba provozu. Na věc tedy právo EU nedopadá.

[18] Soud nepřehlédl, že ve věci 5 As 177/2016 byla rozšířenému senátu položena mj. otázka, zda se mohou provozovatelé loterií či jiných podobných her, jimž bylo správním orgánem odňato povolení k provozování těchto her na základě obecně závazné vyhlášky obce a kteří prokážou, že mezi jejich zákazníky pravidelně patřili i státní příslušníci jiných členských zemí EU, dovolávat unijního práva, konkrétně ustanovení

pokračování

Smlouvy o fungování EU o svobodě pohybu služeb a k tomu se vztahující judikatury Soudního dvora. Nepovažoval však za nutné ani účelné vyčkávat rozhodnutí rozšířeného senátu o této otázce, protože na výsledek tohoto řízení by neměl jakýkoli závěr rozšířeného senátu žádný vliv.

[19] Otázka položená rozšířenému senátu je postavena na skutkovém předpokladu *prokázaného tvrzení*, podle nějž využívali služeb provozovatele i cizí státní příslušníci. V nyní projednávané věci se však stěžovatelka ve všech fázích řízení omezila na obecné, zcela vágní a *nijak neprokazované* (natož prokázané) tvrzení, podle nějž využívali její hrací terminály (IVT) i příslušníci jiných členských zemí EU. Ani v nejmenším se nesnažila doložit, že se tak dělo právě u terminálů na ulicích Jakuba Obrovského a Kubíčkově v Brně-Bystrci; pouhá okolnost, že takový skutkový děj nelze vyloučit, je pro založení unijního prvku nedostatečná.

[20] Stejně tak nemůže být založena přítomnost unijního prvku ani poukazem na to, že software do terminálů dodává nikoli česká, ale švédská společnost (tj. společnost usazená v jiném členském státě EU). Takto široký výklad považuje NSS za absurdní. Při jeho použití by za věci s unijním prvkem bylo třeba považovat naprostou většinu běžných obchodních transakcí mezi subjekty usazenými v jednotlivých členských státech, protože *nepřímo a zprostředkovaně* se dopady určité vnitrostátní regulace přenášejí i na cizozemské partnery tuzemské osoby, kteří s ní obchodují (a kteří od ní v důsledku regulace např. budou dostávat méně objednávek na regulované zboží). Stěžovatelka tak v podstatě vykládá zásadu volného pohybu služeb jako záruku, že se cizozemskému dodavateli neztenčí zisk, který mu plynul z prodeje dosud neregulovaného zboží do České republiky. S tímto výkladem ale NSS nemůže souhlasit: porušení zásady volného pohybu služeb by se mohlo projevit tak, že by cizozemci byli omezeni buď při usazování v jiném státě, nebo případně (viz otázku položenou rozšířenému senátu) při využívání služeb tuzemského provozovatele na tuzemském území. Sem ale nespadá případný pokles objednávek od českého provozovatele vůči švédskému dodavateli, ostatně stěžovatelka se v tomto tvrzení omezuje na jedinou větu, kterou nijak nerozvíjí.

[21] Druhá otázka, která byla položena rozšířenému senátu, se týká toho, zda obec, jejíž obecně závazná vyhláška byla pro žalovaného popudem ke zrušení povolení, má, nebo nemá být osobou zúčastněnou na soudním řízení, v němž se provozovatel tomuto zrušení brání. V této věci se však město Brno účastnilo řízení o žalobě před městským soudem jako osoba zúčastněná na řízení, toto postavení si uchovává i v kasačním řízení, a ani z pohledu druhé otázky tak nebylo třeba přerušovat řízení v nyní projednávané věci.

III.C Zásada rovného zacházení, zákaz diskriminace, výběr lokalit podle přezkoumatelných kritérií

[22] Poslední námitka se týká důvodů, pro které bylo odňato povolení právě interaktivním videoloterním terminálům (zatímco výherní hrací přístroje mohly nadále být provozovány), a z toho právě stěžovatelčiným provozovnám na ulicích Jakuba Obrovského a Kubíčkově. I těmito otázkami se již NSS zabýval a ani tato námitka není

důvodná. Argumenty městského soudu je třeba mírně poopravit, jinak však je výrok jeho rozhodnutí správný a odůvodnění jako celek obstojí.

[23] Judikatura Ústavního soudu i správních soudů požaduje, aby obec při výběru míst, v nichž nadále nesmějí být hrací přístroje provozovány, a míst, v nichž i do budoucna provozovány být mohou, dbala na hledisko rovného zacházení a uplatňovala přitom navenek seznatelné, racionální, nediskriminační a nesvévolné důvody. Nejsou-li takové důvody patrné ze samotné obecně závazné vyhlášky, připouští se, aby je obec dodatečně zformulovala až v řízení o žalobě, kterou provozovatel hracích přístrojů napadl rozhodnutí o zrušení povolení k provozu.

[24] V obecně závazné vyhlášce města Brna č. 18/2011, která byla žalovanému popudem ke zrušení povolení, nejsou žádné takové důvody obsaženy. Je k ní pouze připojena příloha, v níž je u některých městských částí uvedeno (jako „zakázané" území) území celé městské části, kdežto u jiných jsou jmenovitě vypočteny ulice, kde přístroje být nesmějí, nebo naopak ulice, kde jedině být mohou.

[25] V řízení před městským soudem bylo město Brno vyzváno, aby zdůvodnilo právě takový výběr míst, který plyne z přílohy obecně závazné vyhlášky. Městský soud považoval toto zdůvodnění za dostatečné, s čímž NSS nesouhlasí. Město Brno se omezilo jen na obecnou argumentaci o společenské škodlivosti hracích přístrojů a připustilo, že rozhodnutí o tom, v jaké míře ponechat hrací přístroje v provozu, ponechalo na jednotlivých městských částech, které nejlépe znají situaci v místě. Zpětně se domýšlet, jaké úvahy k tomu městské části vedly, není podle města Brna možné.

[26] Tento dílčí nesprávný závěr městského soudu ale neoslabuje celkové vyznění jeho argumentace, totiž že právě ve vztahu k IVT na ulicích Jakuba Obrovského a Kubíčkově neporušilo město Brno zásadu rovného zacházení a že zrušením povolení právě k těmto přístrojům se nedopustilo diskriminace stěžovatelky.

[27] Velmi podobnou situací se již NSS zabýval ve svém rozsudku ze dne 14. 12. 2017, čj. 2 As 230/2017-45, v bodech 21–25. Zde nezkoumal obecně závaznou vyhlášku města Brna č. 18/2011, ale až novější vyhlášku č. 1/2014, která starší vyhlášku nahradila. V nyní projednávané věci však NSS nemá důvod odchylovat se od závěrů druhého senátu, protože novější vyhláška oproti starší obsahuje navíc pouze odkaz na § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), a v úvodním článku obecně vymezený předmět a cíl regulace. Jinak však i zde jsou povolená a zakázaná místa vymezena pouze v příloze vyhlášky podle jednotlivých městských částí a není patrné, jaké důvody vedly městské části právě k takovému výběru.

[28] Pro nyní projednávanou věc je důležité, že IVT, o něž jde, byly umístěny v městské části Brno-Bystrc, kde byl provoz IVT zakázán *plošně*, tj. bez jakýchkoli výjimek. Stejné skutkové okolnosti (tj. zrušení povolení v městské části, která byla napříště zcela uzavřena jakýmkoli IVT) řešil i druhý senát.

[29] Jak uvedl druhý senát v právě citovaném rozsudku, právní úprava by byla diskriminační, pokud by pro různé subjekty ve stejných situacích zakládala odlišná práva

a povinnosti (přímá diskriminace), nebo by na základě zdánlivě neutrálních ustanovení znevýhodňovala určité subjekty, aniž by tím mířila k legitimnímu cíli, a prostředky k dosažení tohoto cíle by nebyly přiměřené a nezbytné (nepřímá diskriminace).

[30] Podle § 50 odst. 4 zákona o loteriích může obec

- stanovit obecně závaznou vyhláškou, že určité sázkové hry, loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na místech a v čase touto vyhláškou určených,
- nebo stanovit, na kterých místech a v jakém čase je v obci provozování uvedených loterií a jiných podobných her zakázáno,
- nebo úplně zakázat provozování uvedených loterií a jiných podobných her na celém území obce.

[31] Případy obcí, které zakázaly (nebo naopak povolily) provozování loterií pouze na vybraných místech, se soud zabýval v rozsudku ze dne 13. 7. 2017, čj. 1 As 5/2017-76. V tehdy projednávaném případě obě obce odůvodnily obsah vyhlášky odkazem na požadavky městských částí, které stanovily *pouze vybrané povolené adresy*. Soud tehdy dospěl k závěru, že za takových okolností bylo odůvodnění opatření proti hazardu ze strany obcí nedostatečné. O uvedenou situaci se však ve věci druhého senátu nejednalo, a nejedná se o ni ani v nynější věci.

[32] Ze znění dotčené obecně závazné vyhlášky města Brna č. 1/2014 (pozn.: *a stejně tak i vyhlášky č. 18/2011*) plyne, že zastupitelstvo města Brna jejím přijetím využilo svou zákonnou pravomoc a rozhodlo o zákazu provozu loterií a jiných podobných her *na území celých, byť vybraných, městských částí* (pozn.: tímto způsobem zákaz dopadl i na *celé území městské části Brno-Bystrc*, v níž leží ulice Jakuba Obrovského a Kubíčkova). Ty navíc představují podstatnou část celého území statutárního města Brna a jsou přinejmenším srovnatelné, rozlohou i počtem obyvatel, s většími městy v České republice, včetně některých měst krajských. Takové opatření je plně v mezích zákona a neznevýhodňuje žádný subjekt oproti subjektům jiným. Město přistoupilo k plošnému zákazu, jenž u daných městských částí dopadá bez výjimek na všechny současné i potenciální provozovatele; při výkonu své zákonné pravomoci vydat obecně závaznou vyhlášku regulující provoz loterií na jeho území tak dostálo povinnosti chránit zásadu rovného zacházení.

[33] Tolik druhý senát a jeho úvahy, které se plně uplatní i v nynější věci. Tu je možno pro úplnost srovnat i se situací řešenou v nedávném rozsudku desátého senátu ze dne 2. 8. 2018, čj. 10 As 78/2018-62. Desátý senát zde zdůraznil, že pravomoc regulovat provoz hracích přístrojů na svém území má primárně obec jako celek, a nikoli jednotlivé městské části. Připustil však, že situace posuzovaná druhým senátem ve věci 2 As 230/2017 i z tohoto pohledu obstojí, protože tu šlo o *úplný zákaz hazardu ve vybraných brněnských městských částech*. Naproti tomu ve věci 10 As 78/2018 se soud zabýval kritériem pro zákaz, které Rada hlavního města Prahy pouze *doporučila* městským částem (konkrétně si přála, aby se hrací přístroje neprovozovaly v budovách vlastněných městem). Městská část Praha 8 (o jejíž území tu šlo) však toto doporučení vzala ve vztahu k provozovnám na svém území převážně jako *příkaz*, ani v tom však nebyla důsledná (jedna provozovna na území

městské části zůstala zachována). Nyní projednávaná věc se věci 10 As 78/2018 nepodobá, naopak je velmi dobře srovnatelná s věcí 2 As 230/2017.

[34] Stěžovatelka v tomto posledním bodu kasační stížnosti upozornila i na odlišný režim výherních hracích přístrojů, které podle přechodného ustanovení vyhlášky mohly být provozovány až do konce platnosti povolení, kdežto povolení pro IVT bylo zrušeno s okamžitou účinností. NSS však nesdílí její výtku, podle níž městský soud toto žalobní tvrzení opomněl a vůbec na ně nereagoval. Jak už sám městský soud uvedl, povinnost řádně reagovat na žalobní námitky nelze zaměňovat s povinností detailně odpovědět na každé jednotlivé žalobní tvrzení; to platí zejména u rozsáhlých podání (žaloba v této věci měla 27 stran, replika 23 stran). Odpověď na právě zmíněnou žalobní námitku lze podle NSS nalézt na str. 23 napadeného rozsudku, kde městský soud zdůrazňuje, že ve sporných bystrckých ulicích byl pouze *věcně rozšířen* okruh stávající regulace. V období před vydáním obecně závazné vyhlášky města Brna č. 18/2011 byl totiž na ulicích Jakuba Obrovského (*zde pro lichá čísla popisná*, pozn. NSS) a Kubíčkova (*pro celou ulici*) zakázán provoz výherních hracích přístrojů; tento zákaz se postupně zpřísňoval a rozšiřoval s každou další obecně závaznou vyhláškou vydanou od roku 2005. Pouhý obecný stěžovatelčin poukaz na odlišné (lepší) zacházení s provozovateli výherních hracích přístrojů tedy nemůže obstát, protože na rozdíl od IVT byly výherní hrací přístroje v Brně, konkrétně v Brně-Bystrci a nejkonkrétněji v ulicích Jakuba Obrovského a Kubíčkově, regulovány již řadu let předtím, než vůbec město přistoupilo k regulaci IVT.

[35] Soudu je známo, že ve věci 10 Af 82/2014 zaujal desátý senát městského soudu k obecně závazné vyhlášce města Brna č. 18/2011 odlišný postoj než osmý senát městského soudu ve věci nyní přezkoumávané. Samotný odlišný názor jiného senátu městského soudu však není pro NSS nijak určující; ostatně proti rozsudku ve věci 10 Af 82/2014 byla podána kasační stížnost, o níž dosud nebylo rozhodnuto.

[36] NSS shrnuje, že městský soud ve svém rozsudku reagoval na všechny podstatné argumenty, které stěžovatelka vznesla v žalobě; jeho rozsudek tak není nepřezkoumatelný. Správně provedl i právní posouzení žalobních námitek, NSS proto jen dílčím způsobem upravil některé úvahy městského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[37] NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá tak právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2018

pokračování

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu